

Arrest

nr. 200 631 van 2 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat W. DE COLVENAER
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 14 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 november 2017 met referentienummer 73660.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat W. DE COLVENAER en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger te zijn van Armeense origine, afkomstig uit het dorp Gandzak, gelegen in de provincie Gavar in Armenië. U en uw zussen N. (...) en G. (...) werden geboren als de kinderen van L. A. (...) en K. B. (...), uw moeder. In uw kindertijd was L. A. (...) vaak thuis maar vanaf uw vijftiende ging hij vaak naar Rusland en kwam hij nog maar zelden naar huis. Ondanks het feit dat hij

wist dat jullie het financieel moeilijk hadden, steunde hij jullie gezin niet. U hoorde vertellen dat hij zich bezighield met criminele activiteiten. Uw moeder was destijds gedwongen geweest om met hem te huwen maar had na het huwelijk een buitenechtelijke relatie met een zekere A. O. (...) (O.V. 4.976.596). Deze laatste vertrok uiteindelijk naar België, vroeg er in 2000 asiel aan en werd in 2005 erkend als vluchteling. Uw moeder scheidde officieel van L. A. (...) in 2006 en vervoegde u in België ongeveer een half jaar nadat u naar België was gekomen. Uw moeder diende er geen asielaanvraag in.

Na uw legerdienst – die duurde van 2003 tot 2005 – was u naar Rusland getrokken om er te werken maar u was al na enkele maanden teruggekeerd naar Armenië omdat het werk niet goed was. Toen u teruggekeerd was naar Armenië, besloot uw moeder dat het beter was dat u ook naar België zou komen. U verliet Armenië in oktober 2006 en trok op aanraden van uw moeder in bij A. O. (...), die zij had omschreven als een goede vriend van haar. Op dat moment wist u nog niet dat uw moeder en A. O. (...) een relatie hadden. Pas later vertelde ze dat ze plannen hadden om te trouwen. U had hiermee geen problemen omdat u zag dat uw moeder gelukkig was, wat ze niet was geweest in Armenië. Het was de bedoeling om uiteindelijk gezinshereniging aan te vragen maar hiervoor moest A. O. (...) eerst de Belgische nationaliteit bekomen, wat gebeurde in 2012. In de tussenperiode trachtten uw moeder, zus en uzelf via andere procedures jullie verblijf te regulariseren. Deze leidden echter niet tot een verblijfsstatuut. Begin 2013 zou de gezinsherenigingsprocedure opgestart kunnen worden. Zover kwam het echter niet omdat A. O. (...) op 21/03/2013 overleed. Kort na zijn overlijden vertelde uw moeder dat hij de biologische vader was geweest van u en uw zussen. In het bijzijn van twee van uw beste vrienden werden er DNA-stalen afgenomen voor een vaderschapstest. In april en september van dat jaar bevestigden de testen respectievelijk het vaderschap van u en uw zus N. (...).

In juni 2013 werd u opgebeld door L. A. (...), die ondertussen te weten was gekomen dat hij niet de biologische vader van u en uw zussen was. Hij was kwaad op uw moeder, wilde wraak nemen en eiste dat u haar zou overhalen om terug te keren naar Armenië. Toen u dit weigerde, uitte hij doodsbedreigingen aan het adres van u en uw moeder. Daarenboven was hij kwaad op u omdat u destijds voor uw vertrek het huis waarin jullie woonden in Armenië als onderpand had gegeven voor een lening terwijl dit in feite zijn eigendom was. U vernam hierna via kennissen in Armenië dat hij nog naar u informeert en slechte zaken over u verteld. Zo zou hij in Armenië rondverteld hebben dat u verantwoordelijk bent voor de dood van S. K. (...), de man van uw nicht H. K. (...) (O.V. 6.489.830), met wie u al bevriend was in Armenië en die in België overleed in september 2013 aan eerder opgelopen verwondingen na een vechtpartij. De vader van S. (...) zou er hierdoor van overtuigd zijn dat de dood van zijn zoon uw schuld is. U werd driemaal bedreigd door F. (...), de broer van S. (...), die wraak wil nemen op u. In mei 2014 vertrok u naar Lugansk, Oekraïne, omdat u daar kon werken en het in België niet lukte een verblijfsvergunning te bekomen. Omwille van het conflict in het oosten van Oekraïne keerde u terug naar België. Uiteindelijk vroeg u op 16/02/2015 asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Voorts vreest u bij terugkeer naar Armenië er vervolgd te worden omwille van het feit dat u asiel heeft aangevraagd in België. Ten slotte heeft u geen woning en geen bestaansmiddelen

Sinds uw laatste gehoor op het CGVS van 07/04/2015 bent u driemaal bedreigd door onbekenden, kennissen van L. (...), op facebook. Voorts zijn er jongens uit uw dorp hier op bezoek gekomen. Toen u met hen sprak vroegen ze waarom u niet terugkeerde naar Armenië en of u er soms problemen had. U ontkende maar had het gevoel alsof ze op de hoogte waren van uw problemen. U heeft uw vriend A. (...) in Armenië bij een politiemann laten informeren wat er zou gebeuren indien u zou terugkeren naar uw land van herkomst. De politiemann raadde u af om terug te keren daar ze L. (...) goed genoeg kennen en niet zullen tussenkomen.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw paspoort, twee documenten aangaande uw verblijf in Oekraïne, een attest van de administratie van Gandzak, uw geboorteakte, een certificaat algemeen middelbaar onderwijs, de resultaten van het vaderschapsonderzoek voor uw zus en uzelf, een uittreksel uit de overlijdensakte van A. O. (...), een attest gezinssamenstelling van de stad Antwerpen, en de echtscheidingsakte van uw moeder en L. A. (...).

B. Motivering

Uit uw verklaringen (CGVS I p. 11-12) blijkt dat uw asielaanvraag is ingegeven door verschillende motieven. Ten eerste vreest u bij een eventuele terugkeer naar Armenië problemen te kennen met L. A. (...), de man die officieel uw vader is maar waarvan enkele jaren geleden is gebleken dat hij niet uw biologische vader is. Hij eiste dat u uw moeder vanuit België terug zou sturen naar Armenië zodat hij haar zou kunnen straffen, hetgeen u weigerde. Daarnaast viseert hij u ook omdat u zijn huis zonder zijn toestemming heeft verkocht voor u naar België kwam. Omwille van het feit hij niet uw biologische vader is, zou hij de familie van uw vriend die na een vechtpartij om het leven kwam in België tegen u hebben opgezet. Voorts vreest u bij terugkeer vervolgd te worden door de Armeense autoriteiten omdat u asiel heeft aangevraagd in België. Ten slotte hebt u geen woning in Armenië en geen bestaansmiddelen.

Omwille van de onderstaande redenen dient er evenwel besloten te worden dat u er niet in slaagt de door u aangehaalde problemen aannemelijk te maken.

Er dient vooreerst vastgesteld te worden dat u onaannemelijk lang heeft gewacht met het indienen van een asielaanvraag. Immers, uit uw verklaringen blijkt (CGVS I p. 12, 19) dat L. A. (...) u al midden 2013 opbelde en toen al wist dat hij niet de biologische vader was. Hierbij zou hij doodsbedreigingen hebben geuit tegen u en uw moeder. Desondanks vroeg u pas asiel aan bij de Belgische autoriteiten op 16/02/2015, hetgeen betekent dat u nog ruim anderhalf jaar hebt gewacht vooraleer uw (vermeende) vrees kenbaar te maken bij de Belgische autoriteiten. Uit uw verklaringen blijkt (CGVS I p. 10-11) nochtans dat u nooit een duurzaam legaal verblijf in België hebt gehad. Gelet op uw uiterst precaire verblijfsstatuut in België is een dergelijke lange periode geenszins te rijmen met een reële nood aan internationale bescherming. Gevraagd waarom u tot 2015 gewacht heeft om asiel aan te vragen, antwoordde u (CGVS I p. 26) dat u dit niet wilde en dat u "dacht dat er nog een beslissing kon komen" inzake een regularisatieverzoek. Echter, gezien de onzekere uitkomst hiervan – minstens één regularisatieaanvraag was al afgewezen (CGVS I p. 10) – en het feit dat een regularisatieprocedure niet leidt tot een internationaal beschermingsstatuut, is dit geen afdoende verklaring voor de laattijdigheid van uw aanvraag. Uw hoop op een regularisatie was speculatief en versterkt de veronderstelling dat u een regularisatie en verblijf op het oog had en geen bescherming. U gaf verder aan dat het leven in België moeilijk is. (CGVS I p. 26) Echter, ook dit verklaart de laattijdigheid van uw asielaanvraag niet. In tegendeel lijkt het eerder een motief om eerder asiel aan te vragen. Uit uw houding blijkt dan ook dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relateert als dusdanig ernstig de ernst én de geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees voor vervolging bij terugkeer naar uw land van herkomst.

U verklaart ook aanvankelijk (CGVS I p. 12) dat L. (...) te weten kwam dat hij niet uw vader is ongeveer zes maanden na het overlijden van uw biologische vader op 21/03/2013, i.e. in september 2013, en hij jullie toen begon te bedreigen. Later stelt u (CGVS I p. 19) daarentegen dat u na uw verjaardag (i.e. 01/06) ongeveer in juni, maar u bent niet zeker, voor het eerst werd bedreigd door L. (...). Redelijkerwijze mag echter verwacht worden dat u de aanvang van uw problemen met L. (...) correct in de tijd kan situeren. Verder blijkt uit uw verklaringen afgelegd tijdens uw eerste gehoor (CGVS I p. 19) dat u éénmaal door L. (...) werd opgebeld, dat hij toen u en uw moeder met de dood bedreigde, waarna u na dit gesprek uw simkaart weg gooide en een nieuwe kocht. Gevraagd of hij u daarna nog heeft opgebeld antwoordt u ontkennend. Tijdens uw tweede gehoor (CGVS II p. 9) stelt u daarentegen dat L. (...) u zo'n 2 à 3 keer heeft opgebeld en bedreigd waarna u veranderde van simkaart. Redelijkerwijze mag verwacht worden dat u omtrent het aantal keren dat u persoonlijk aan de telefoon door L. (...) werd bedreigd coherente verklaringen zou afleggen, hetgeen niet het geval is. Meer nog, u verklaart (CGVS II p. 10) dat L. (...) u zo'n drie jaar terug nog heeft opgebeld, waarna u zich corrigeert en stelt dat het misschien iemand anders was die voor hem belde. Ook hier kan verwacht worden dat u met meer zekerheid kan stellen door wie u toen werd opgebeld. Dergelijke persoonlijke bedreigingen via de telefoon vormen immers een ernstige afwijking op de alledaagsheid zodat kan verwacht worden dat indien ze zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan, u bij machte zou zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten.

Nog wat L. A. (...) betreft verklaart u (CGVS II p. 10-11) dat hij een crimineel is en veel contacten heeft, dat hij machtig is en de mensen naar hem luisteren en schrik hadden voor hem. Er moet echter worden vastgesteld dat u verder bijzonder vaag en onwetend bent om deze beweringen omtrent L. (...) te staven. Zo stelt u dat hij de leider is van een bende maar u weet niet voor welke criminele activiteiten deze bende bekend staan noch of hij ooit door de politie is opgepakt geweest of in de gevangenis heeft gezeten. Ook verklaart u dat veel machtige mensen met L. (...) contact wilden hebben en dat ze zo iemand konden gebruiken tijdens verkiezingen, maar u weet niet wie deze machtige mensen dan zijn. Gevraagd waarop u zich dan baseert stelt u dat dit het systeem is bij jullie en u ervan overtuigd bent dat hij veel zulke vrienden heeft. Er moet worden opgemerkt dat u zich aldus baseert op loutere veronderstellingen die u op geen enkele wijze kan concretiseren. Verder hieromtrent bevestigd stelt u dat u hoort dat hij veel contacten heeft en dat uw vrienden uit uw dorp dit zeiden, maar kan u wederom niet specificeren wie dan deze personen zijn. Redelijkerwijze kan verwacht worden dat u hieromtrent meer informatie kan verschaffen. U verwijst (CGVS II p. 7 & 11) immers naar uw vriend A. (...) die contact had met een politiemann die u de raad gaf om niet terug te keren naar Armenië omdat de politiemann niet zou tussenkomen indien u er problemen zou kennen met L. (...). U geeft spontaan te kennen dat u aan A. (...) zal vragen om dit te staven. U verklaart ook dat een goede vriend van u de burgemeester is van uw dorp Gandzak. Er werd u gevraagd (CGVS II p. 16) om het CGVS bewijzen te bezorgen waaruit blijkt dat L. (...) een machtige crimineel is. Zo werd u voorgelegd dat u bijvoorbeeld verklaarde (CGVS II p. 10) dat toen u nog in uw dorp verbleef de politie soms bij jullie thuis langskwam op zoek naar L. (...) en om daaromtrent via uw connecties bewijzen van te verzamelen. Ook werd u gevraagd om bewijzen voor te leggen van de bedreigingen die u via facebook heeft ontvangen (zie

CGVS II p. 5). U kreeg hiervoor de tijd tot begin september 2017 (zie CGVS II p. 18). Tot op het moment van het nemen van deze beslissing heeft u het CGVS hierover nog niks van u ontvangen, hetgeen een bijkomend element is dat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Wat betreft de verkoop door u van het huis van L. (...) verklaart u (CGVS II p. 12) dat hij omwille hiervan pas na de dood van uw biologische vader in 2013 eiste dat u hem de prijs van het huis zou terug betalen maar dat L. (...) omwille hiervan geen klacht heeft ingediend. Tijdens uw eerste gehoor stelde u echter (CGVS I p. 12) dat L. (...) toen wel klacht heeft ingediend. Bij confrontatie stelt u (CGVS II p. 12) dat u hiermee bedoelde dat L. (...) had rondgevraagd bij de politie om te weten waarom zijn huis verkocht was. U voegt verder toe dat bepaalde zaken misschien niet kloppen maar dat u Nederlands nu ook veel beter is dan toen. Deze motivering is onafdoende. Uit uw verklaringen afgelegd tijdens uw eerste gehoor blijkt dat u toen spontaan melding maakte dat L. (...) een klacht had ingediend. Hierna werd u toen ook gevraagd dat uw asielaanvraag aldus bestaat uit drie vervolgingselementen en dat de klacht omwille van de verkoop van het huis van L. (...) hiervan een onderdeel uitmaakt, hetgeen u beaamde. Er moet aldus worden opgemerkt dat dit een a posteriori argument betreft dat geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier waaruit blijkt dat uw eerste gehoor voor het CGVS op een normale wijze is verlopen en waaruit hoegenaamd niet blijkt dat u toen problemen kende om u uit te drukken in de Nederlandse taal.

Verder blijkt uit uw verklaringen (CGVS II p. 5 & 13) dat S. (...) uw beste vriend was, dat jullie niet ver van elkaar woonden en op dezelfde school zaten, dat alhoewel hij drie jaar ouder was dan u bleef u ook na zijn legerdienst contact houden met hem, dat u ook zijn ouders kende, en dat u wist dat hij bevriend was met uw nichtje met wie hij uiteindelijk in het huwelijk trad. U verklaart verder (CGVS II p. 15) dat iedereen in uw dorp, dus ook de familie van S. (...), wist dat L. (...) een crimineel is. Het is dan ook bijzonder merkwaardig dat wat betreft de omstandigheden van de dood van S. (...) diens familie een crimineel zou geloven i.p.v. de beste vriend van hun zoon. Hiermee geconfronteerd stelt u (CGVS II p. 15) dat de jongens die bij S. (...) waren tijdens de vechtpartij uw vrienden waren, dat L. (...) dit zo aan zijn familie zal vertellen en hebben opgeblazen, en dat dit hun diep getroffen zal hebben. Er moet worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat de familie van S. (...) louter op basis van de blote beweringen van een notoire vuil gebekte crimineel waarvan iedereen in het dorp schrik had (CGVS II p. 8), diens woorden voor waar zou aannemen. Meer nog, H. (...), de vrouw van S. (...) met wie ze een kind heeft, had vanuit België contact met de familie van haar overleden man en legde alles aan hen uit, m.n. dat u op het moment van de vechtpartij thuis was en u er niks mee te maken had. Het is ook H. (...) die in België klacht heeft ingediend bij de politie tegen de werkelijke verantwoordelijke voor de dood van haar man waarna de politie een onderzoek voerde maar wegens het gebrek aan bewijzen de dader niet kon vervolgen. Gelet op deze elementen is het aldus weinig aannemelijk dat de familie van S. (...) veel belang zou hechten aan de beweringen van L. (...). In de veronderstelling dat de familie van S. (...), waarvan u immers stelt (CGVS I p. 16; CGVS II p. 13-14) dat ze machtig is en waarvan o.a. de huidige minister van binnenlandse of buitenlandse zaken en twee hoog geplaatste personen bij de politie in de stad Gavar familie van hem zijn, zouden geloven dat u verantwoordelijkheid draagt in de dood van hun zoon, is het ook bijzonder onwaarschijnlijk dat ze vanuit Armenië geen politionele- of gerechtelijke stappen in België hebben ondernomen tegen u (zie CGVS II p. 14-15). Het geheel van deze vaststellingen ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen met de familie van uw omgekomen vriend S. (...).

U verklaart ook (CGVS II p. 5-6) dat F. (...), de broer van S. (...), u telefonisch met de dood heeft bedreigd en dat de eerste keer dit plaatsvond na de dood van S. (...). Uit uw eerdere verklaringen blijkt echter (CGVS I p. 15-16) dat S. (...)s broer via via heeft gezegd dat hij de moordenaar zal zoeken en zal vermoorden, en stelde u uitdrukkelijk dat u nooit rechtstreeks bedreigingen heeft ontvangen van de familie van S. (...). Een dergelijke manifeste tegenstrijdigheid ondergraaft verder op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen met de familie van S. (...).

Uit uw verklaringen blijkt verder (DVZ Vragenlijst pt. 3.5; CGVS I p. 12; CGVS II p. 7) dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst de Armeense autoriteiten vreest omdat u van veel mensen heeft gehoord die asiel hebben aangevraagd en dan veel problemen hadden in Armenië. De autoriteiten zullen vragen waarom u naar de E.U. bent gegaan en zullen uw internationaal paspoort afnemen om mensen als u die in het buitenland asiel hebben aangevraagd te straffen zodat ze dit niet meer kunnen doen. U stelt dat u daar veel dingen over heeft gehoord, dat deze informatie op het internet stond, maar u weet niet meer waar, en dat u ook aan uw vrienden in Armenië kan vragen dat ze dit aantonen. Uit de informatie voorhanden op het CGVS waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt nochtans dat voor zover bekend personen, waaronder asielzoekers, die (gedwongen) terugkeren bij aankomst in Armenië over het algemeen geen problemen met de Armeense autoriteiten ondervinden vanwege hun terugkeer of een eerder asiolverzoek in het buitenland. Er werd u dan ook gevraagd om de bewijzen die u hieromtrent zou hebben tegen september 2017 bij het CGVS voor te leggen. Tot op het moment van het nemen van deze beslissing, i.e. ongeveer vier maanden na dit

verzoek, heeft u het CGVS hieromtrent nog geen enkel overtuigingsstuk voorgelegd. Aldus dient te worden vastgesteld dat u zich baseert op louter blote beweringen die u met geen concrete gegevens en objectieve informatie onderbouwt.

U verklaart eveneens (CGVS I p. 16 & 26) dat u in Armenië geen bestaansmiddelen heeft en er misschien op straat zal moeten leven. Deze door u aangehaalde problemen zijn van sociaal-economische aard en ressorteren aldus niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn deze problemen het gevolg van enig intentioneel handelen tot vervolging, waardoor er ook geen sprake kan zijn van een risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiare bescherming.

Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen niet duidelijk dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming.

In het kader van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: uw paspoort, twee documenten aangaande uw verblijf in Oekraïne, een attest van de administratie van Gandzak waaruit blijkt dat u geen bezittingen heeft in Armenië, uw geboorteakte, een certificaat algemeen middelbaar onderwijs, de resultaten van het vaderschapsonderzoek voor uw zus en uzelf, een uittreksel uit de overlijdensakte van A. O. (...), een attest gezinssamenstelling van de stad Antwerpen, en de echtscheidingsakte van uw moeder en L. A. (...). Deze documenten, die niet worden betwist, leveren geen informatie over uw beweerde problemen met L. (...) en met de familie van S. (...), en kunnen aldus deze conclusie niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiare bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij gaat in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij beroept zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. X; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. X) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. X). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Betreffende de vaststelling door verwerende partij van het uitermate laattijdig indienen van een asielaanvraag herhaalt verzoekende partij dat zij eerst de uitkomst van haar aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) wenste af te wachten menende dat een doorkruisende asielprocedure op de aanvraag om machtiging tot verblijf een negatieve invloed zou hebben.

2.2.3.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat voormeld betoog van verzoekende partij waarbij zij laat uitschijnen dat het niet indienen van een asielaanvraag hangende een aanvraag om machtiging tot verblijf een bewuste strategische keuze was teneinde laatstgenoemde aanvraag niet te hypothekeren, door de Raad niet kan worden aangenomen. Immers gaat verzoekende partij in het verzoekschrift verder met te stellen dat een verblijfsmachtiging bij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet haar eveneens zou beschermen tegen repatriëring en zij derhalve hangende deze procedure *“niet de noodzaak voelde om nog een tweede procedure aan te vatten”*. De verschoningsgronden van enerzijds het bewust achterwege laten van een asielaanvraag uit strategisch technische overwegingen en van anderzijds het niet inzien van de noodzaak ervan daar het welslagen van een 9bis-procedure toch al de repatriëring voorkomt, zijn dermate uiteenlopend dat zij op zich als ongeloofwaardig moeten worden beschouwd en derhalve geen weerlegging bieden voor de desbetreffende motivering van verwerende partij.

Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoekende partij op de vragen bij het gehoor op het Commissariaat-generaal waarom zo lang te hebben gewacht alvorens asiel te hebben aangevraagd antwoordde geen asiel te hebben willen aanvragen, *“ik dacht er niet aan om asiel aan te vragen”*, *“mijn moeder was er ook tegen”*, *“ondertussen is er ook een wet dat ik niet meer verder mag studeren zonder verblijfsvergunning”* (administratief dossier, stuk 13, p. 26). Hieruit blijkt duidelijk dat verzoekende partij eerder een regularisatie van haar verblijf beoogde dan het bekomen van bescherming.

Tot slot wijst de Raad erop dat verzoekende partij in haar betoog totaal voorbijgaat aan de vaststelling dat een eerder aanvraag om machtiging tot verblijf reeds negatief was geëindigd waardoor niet kan worden ingezien dat indien verzoekende partij werkelijk een vrees voor vervolging koestert in haar land van herkomst zij niet zo snel als mogelijk een asielprocedure inleidde. Navolgende motivering van verwerende partij:

“Gelet op uw uiterst precaire verblijfsstatuut in België is een dergelijke lange periode geenszins te rijmen met een reële nood aan internationale bescherming. Gevraagd waarom u tot 2015 gewacht heeft om asiel aan te vragen, antwoordde u (CGVS I p. 26) dat u dit niet wilde en dat u “dacht dat er nog een beslissing kon komen” inzake een regularisatieverzoek. Echter, gezien de onzekere uitkomst hiervan – minstens één regularisatieaanvraag was al afgewezen (CGVS I p. 10) – en het feit dat een regularisatieprocedure niet leidt tot een internationaal beschermingsstatuut, is dit geen afdoende verklaring voor de laattijdigheid van uw aanvraag. Uw hoop op een regularisatie was speculatief en versterkt de veronderstelling dat u een regularisatie en verblijf op het oog had en geen bescherming. U gaf verder aan dat het leven in België moeilijk is. (CGVS I p. 26) Echter, ook dit verklaart de laattijdigheid van uw asielaanvraag niet. In tegendeel lijkt het eerder een motief om eerder asiel aan te vragen. Uit uw houding blijkt dan ook dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig ernstig de ernst én de geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees voor vervolging bij terugkeer naar uw land van herkomst.”, blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.4.1. Betreffende de bedreigingen van L. oppert verzoekende partij dat zij slechts eenmaal door hem werd opgebeld en het de volgende keren door vrienden en kennissen was. Nooit heeft zij verklaard driemaal door L. zelf te zijn opgebeld. Verzoekende partij meent tevens dat de bepaling van het tijdstip van de oproep, hetzij zes maanden na het overlijden van haar biologische vader, hetzij na haar verjaardag gelijklopend zijn en benadrukt dat rekening moet worden gehouden met het gegeven dat tussen de beide verhoren op het Commissariaat-generaal twee jaar zijn verlopen.

2.2.4.2. De Raad stelt evenwel vast dat er geen twijfel over mogelijk is dat verzoekende partij zelf heeft aangegeven meerder keren door L. telefonisch te zijn gecontacteerd dit in tegenstelling tot haar bewering bij het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal van 7 april 2015 dat zij slechts eenmaal telefonisch contact heeft gehad met L.. Immers bij het tweede gehoor van 14 juni 2017 verloopt het interview desbetreffend als volgt:

“Eerste contact na overlijden vader met L. (...)?

2 à 3 keer me gecontacteerd via tel, dat we moesten terugkomen, met slechte woorden, was ruzie, ik heb dan m'n nummer veranderd” (administratief dossier, stuk 5, p. 9). Verzoekende partij heeft derhalve duidelijk – en niet voor interpretatie vatbaar – aangegeven twee- tot driemaal telefonisch contact te hebben gehad met L., hetgeen strijdig is aan haar eerdere verklaringen voorgehouden tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal.

Ook de mening van verzoekende partij dat de tijdsbepalingen van de bedreiging door L. gelijklopend zouden zijn kan door de Raad niet worden gevolgd. Immers beaamt verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvankelijk te hebben gesteld dat de bedreiging van L. plaatsvond zes maanden na het overlijden op 21 maart 2013 van haar biologische vader, meer bepaald in september 2013, daar waar uit het gehoorverslag blijkt dat zij later aangaf dat het de maand juni zou zijn geweest: *“Wanneer heeft L. (...) u voor het eerst opgebeld na die test? Dat was na mijn verjaardag. In juni denk ik.”* (administratief dossier, stuk 13, p. 19). De Raad is van oordeel dat van ingrijpende gebeurtenissen als een telefonisch

contact waarbij zowel verzoekende partij als haar moeder dreigen te worden vermoord (administratief dossier, stuk 13, p. 19) mag worden aangenomen dat deze – mede gezien hun niet alledaagsheid – in het geheugen gegrift staan waardoor hiervan ook na verloop van tijd eenduidige verklaringen kunnen worden afgelegd, zeker nu verzoekende partij haar persoonlijke verjaardag – 1 juni – als chronologische kapstok gebruikt. Van verzoekende partij mag dan ook worden verwacht dat zij ook na verloop van twee jaar kan duiden of deze uitermate beangstigende bedreiging kort na haar verjaardag én nog in dezelfde maand of drie maand later heeft plaats gehad. Verzoekende partij slaagt er dan ook niet in met voormeld betoog desbetreffende motivering van verwerende partij te weerleggen.

2.2.5. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt voor de Raad nog een stuk te zullen bijbrengen waaruit blijkt dat L. een crimineel was, kan de Raad enkel vaststellen dat dit niet gebeurde.

2.2.6.1. Aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheid over het al dan niet een klacht te hebben ingediend door L. met betrekking tot diens huis herhaalt verzoekende partij de door haar reeds bij het gehoor op het Commissariaat-generaal aangehaalde verschoningsgrond, in het bijzonder dat zij de Nederlandse taal niet volkomen beheerst, en betoogt zij dat zij tijdens het eerste gehoor enkel heeft aangegeven dat zij “*dacht*” dat er een klacht werd neergelegd, “*doch dat zulks uiteindelijk niet gebeurd is*”.

2.2.6.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat het louter herhalen van een reeds eerder aangevoerde verschoningsgrond geen concrete weerlegging inhoudt van de desbetreffend aangebrachte motivering van verwerende partij. Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

Verder wijst de Raad naar het verloop van het interview dienaangaande:

“Dit is de kern v uw verhaal?”

(...) En we hebben ons huis verkocht, dat huis was van LA, en hij heeft klacht ingediend omdat ik het zonder zijn medeweten heb verkocht. (...)

Als ik het goed begrijp 3 zaken: bedreigingen vader, familie v uw vriend en dan klacht owv verkoop huis?

Ja.” (administratief dossier, stuk 13, p. 12).

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij geen hypothetische veronderstelling uit in verband met de klacht, doch duidelijk stelt dat er een klacht is en hiertoe de reden aangeeft en zelfs bij de verwijzing door de interviewer naar het bestaan van de klacht bevestigend antwoordt.

De door verwerende partij vastgestelde tegenspraak blijft onverminderd overeind.

2.2.7.1. Betreffende de vrees voor de familie van S. stelt verzoekende partij dat deze familie ingevolge de emotionaliteit naar aanleiding van dit overlijden geloof hechtte aan elk woord dat het overlijden van S. kon verklaren, dat de vrouw van S. niet wordt geloofd door de familie van S. omdat verzoekende partij haar neef is en dat inderdaad de familieleden van S. met hoge functies inzien dat verzoekende partij geen verantwoordelijkheid droeg voor de moord op S. en derhalve geen verdere stappen zetten, doch dat het minder geschoolde deel van de familie de neiging heeft de roddels over de betrokkenheid van verzoekende partij te geloven.

2.2.7.2. Waar verzoekende partij het ongeloofwaardig karakter van de voorgehouden vrees voor de familie van S. poogt te weerleggen door te verwijzen naar een opdeling van deze familie tussen de intellectuele niet-gelovers (van de roddels) en de ongeschoolde gelovers wijst de Raad erop dat verzoekende partij totaal voorbijgaat aan de motivering van verwerende partij dat het niet geloofwaardig is dat de familie van S. op basis van blote beweringen de woorden voor waar zou aannemen van een notoire vuil gebekte crimineel, L. A., waarvan iedereen in het dorp schrik had en waarvan ook de familie van S. wel degelijk wist dat hij een crimineel was, dit in plaats van geloof te hechten aan de beste vriend van S..

Daarenboven wordt ook het ongeloofwaardig karakter van deze vrees voor de familie van S. op fundamentele wijze bevestigd door de door verwerende partij vastgestelde flagrante tegenstrijdigheid aangaande het bedreigd worden door F., de broer van S.. Verzoekende partij laat deze motivering ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand moet worden beschouwd.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Armenië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT